

GINGER & PICKLES

BY
BEATRIX POTTER

*Author of
"The Tale of Peter Rabbit," &c.*

זנגביל וחמוצים

כתבה וציירה ביאטריקס פוטר

אני קורא ספרים

ספרי ילדים מארצות שונות,
מתורגמים, ערוכים ומודפסים ע"י יוחנן דביר
סידרה לזכרו של
אסא דביר (1975-1954)

תרגם יוחנן

אני קורא ספרים
להבות הבשן 2004

על הספר

הסיפור על חנות "זנגביל וחמוצים" מבוסס על מעשה שהיה - בהבדל קטן שהוא: הנפשות הפועלות הן בני אדם ולא חיות.

החנות הייתה קיימת בעיירה בשם סבריי Sawrey, באזור האגמים של אנגליה, שם חיה, כתבה וציירה את סיפורה הסופרת ביאטריקס פוטר (1866-1943).

תולדות החנות נתנו לה השראה לכתיבת הסיפור, ולא די בכך, אלא אחדים מתושבי העיירה הציעו את החיות האמורות להציג אותם עצמם בסיפור. בין ספריה הרבים של ב. פוטר סדרה על הארנב פטר וסיפורים על האוזה ימימה, על הדייג ירמיהו ועוד, שחלקם ראו אור לאחרונה בעברית.

הייתה זו חנות קטנה מאוד, בדיוק מתאימה לגודלן של בובות. הבובה לוסינדה וג'יין בובה-טבחית, תמיד קנו את מצרכים אצל זנגביל וחמוצים.

הדלפק היה נמוך, בדיוק במידה לארנבות. זנגביל וחמוצים מכרו להן ממחטות עם נוקודות אדומות בשלוש אגורות אחת. הם גם מכרו סוכר, טבק וערדליים. למעשה, למרות שהייתה זאת חנות כל כך קטנה, הם מכרו הכל. אולי מלבד כמה דברים שנחוצים בדחיפות, כמו שרוכי נעליים, סיכות ראש וצלעות בשר כבש.

היה הייתה פעם חנות בכפר. מעל לכניסה היה תלוי שלט ועליו כתוב: "זנגביל וחמוצים"

גם העכברים באו לקנות בחנות. אלא שהם פחדו
דווקא מזנגביל.

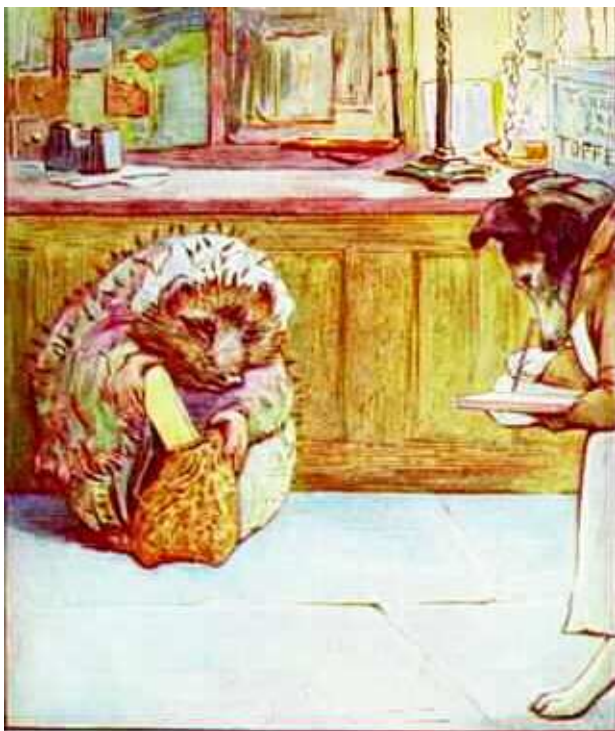

לכן זנגביל ביקש בדרך כלל מחמוצים לשרת
אותם. הוא אמר שהם גורמים לו להזיל ריר
מהפה.

את החנות ניהלו זנגביל וחמוצים. זנגביל היה
חתול ג'ינג'י וחמוצים היה כלב טרייר.
הארנבות תמיד פחדו קצת מחמוצים.

(טביתה טוויטצ'יט הייתה בעלת החנות השנייה
שבכפר. היא לא מכרה בהקפה.)

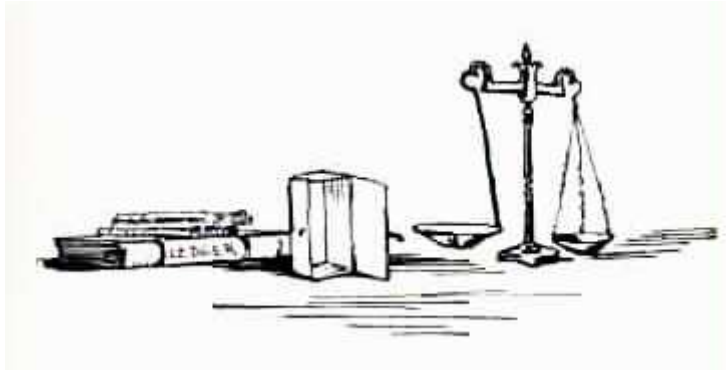

זנגביל וחמוצים מכרו בהקפה בלתי מוגבלת.
המובן של "ההקפה" הוא כזה: כאשר לקוחה קונה
חתיכת סבון, במקום לשלוף את הארנק ולשלם,
היא אומרת שתשלם בפעם אחרת.
וחמוצים קד קידה עמוקה ואומר: "בעונג רב,
גבירתי" ורושם בספר.

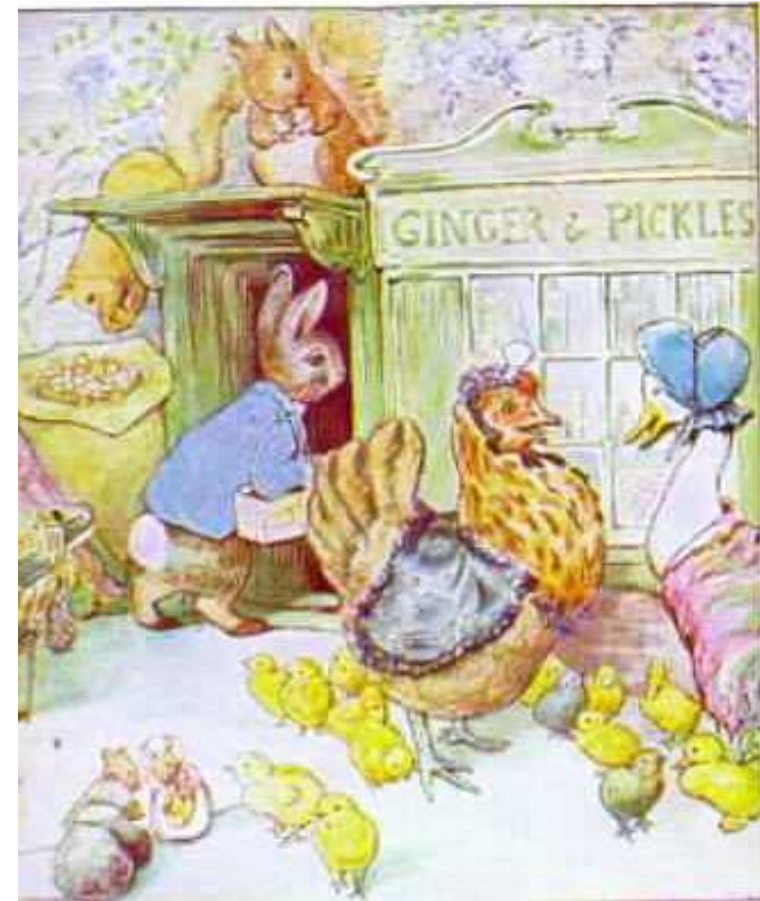

"יש לי אותה ההרגשה לגבי העכברושים" השיב
חמוצים "אבל הרי איננו יכולים לאכול את
הלקוחות שלנו. הם יעזבו אותנו וילכו לטביתה
טוויטצ'יט."
"להפך, הם לא ילכו לשום מקום" ענה זנגביל
בעצב.

רק שבקופה אין בכלל כסף.

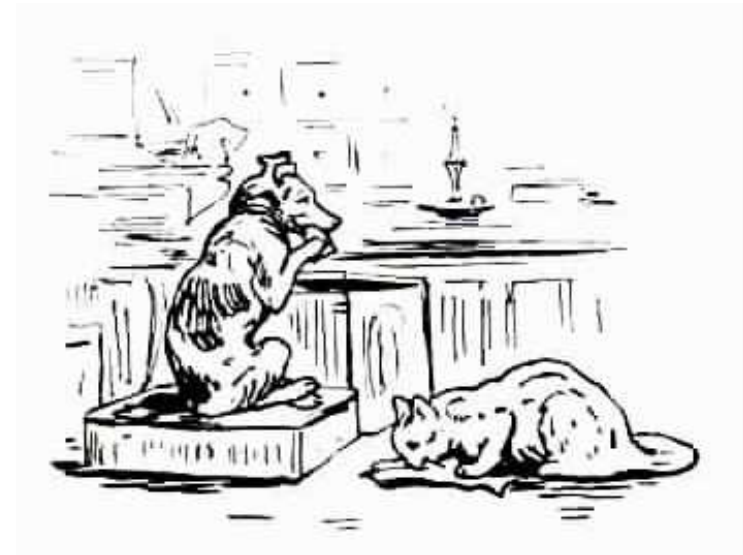

הלקוחות באו בהמוניהם כל יום וקנו בכמויות, ובמיוחד הלקוחות שקנו סוכריות טופי. אבל הם לא שלמו אפילו אגורה אחת עבור הסוכרייה, ולכן לא היה בכלל כסף בקופת החנות. אבל המכירות היו ענקיות. פי עשר מאלה שאצל טביטה טוויטצ'יט.

הלקוחות באים שוב ושוב וקונים מוצרים למרות שהם מפחדים מזנגביל וחמוצים.

היות ולא היה אף פעם כסף בקופה, זנגביל וחמוצים נאלצו לאכול את הסחורה שלהם. חמוצים אכל רקיקים וזנגביל אכל דגים מיובשים.

הם אכלו אותם לאור הנרות, אחרי סגירת החנות.

באחד בינואר עדיין לא היה כסף בקופה, וחמוצים לא יכול היה לשלם עבור רשיון כלב שלו. "זה מצב מאוד עגום, אני מפחד מהמשטרה" אמר חמוצים. "זו אשמתך שאתה כלב. אני לא זקוק לרשיון."

ואני בטוח שניצה העכברוש סוחבת דברים –
איפה כל הרקיקים המתוקים?"
"אכלת אותם בעצמך" ענה זנגביל.

"זה מאוד לא נוח. אני מפחד שיתבעו אותי.
במשרד הדואר ניסיתי לקבל רשיון בהקפה. אבל
המקום מלא בשוטרים. אפילו פגשתי שוטר אחד
כשחזרתי הביתה."

"בוא וננסה לשלוח שוב חשבון לשמואל הקיפוד.
הוא חייב לנו עשרים ושלושה וחצי שקלים עבור
קוטל חזיר."
"אני חושש שהוא לא מתכוון בכלל לשלם" ענה
זנגביל.

פתאום שמעו רעש בחנות, כאילו משהו נדחף
מבעד לדלת. הם חזרו מהמשרד אל החנות. על
הדלפק הייתה מונחת מעטפה, ושטר עמד וכתב
בפנקס שלו!

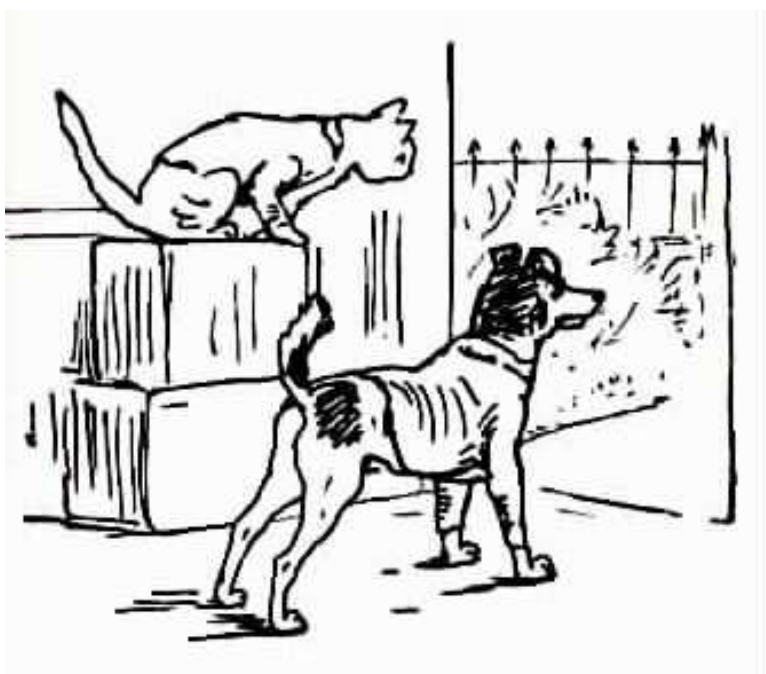

זנגביל וחמוצים נכנסו למשרד שמאחורי החנות.
הם חישבו חשבונות. הם סיכמו וסיכמו וסיכמו.
"ליוסף העכברוש חשבון הקפה ארוך כאורך זנבו.
מאז אוקטובר האחרון הוא קנה חצי קילו טבק."

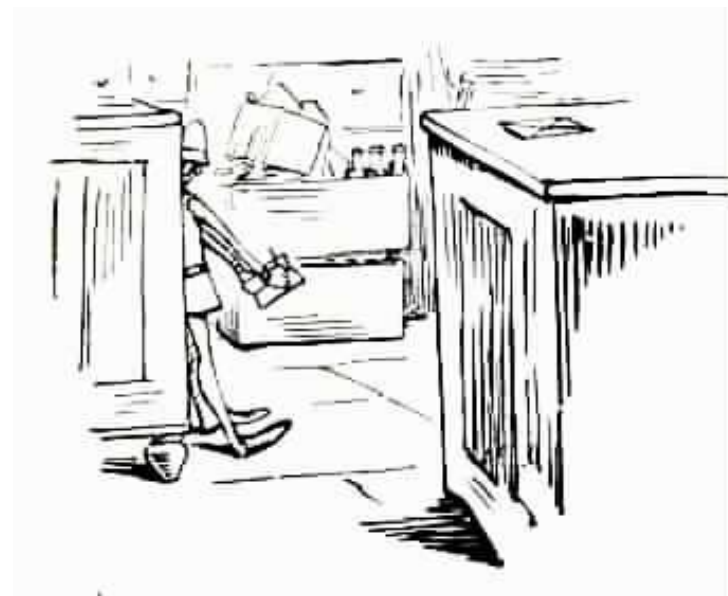

"כמה זה שלושה קילו חמאה בשקל ועשרים, ושני
נרות וקופסת גפרורים?"
"נשלח שוב חשבונות לכולם" ענה זנגביל.

ואחרי הנביחה האחרונה ראה חמוצים שהחנות
ריקה. השוטר נעלם.
אבל המעטפה נשארה.

"נשוך אותו, חמוצים, נשוך אותו!" קרא זנגביל
שהסתתר אחרי חבית סוכר "זו רק בובת קרטון!"
השוטר המשיך לכתוב בפנקס. פעמיים ליקק את
העפרון שלו ופעם טבל אותו בצנצנת דבש.

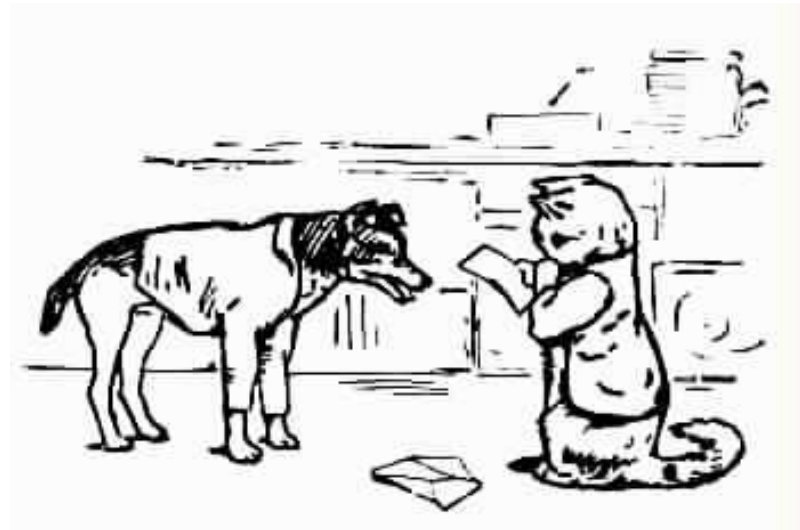
חמוצים נבח ונבח עד שגרוננו ניחר, אך השוטר לא
שם לב. היו לו עיניים מזכוכית והקסדה שלו
מחוברת הייתה בחוטים עבים.

"אז זה הסוף" אמר חמוצים "הבה, נסגור את חנות."

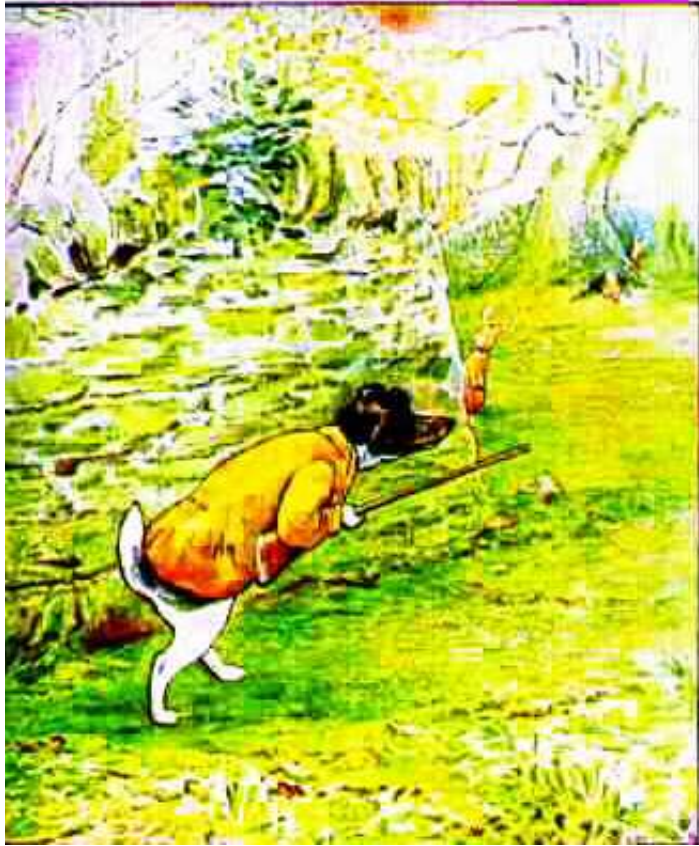

הם סגרו את התריסים ועזבו. אבל הם נשארו בסביבה. למעשה רבים היו מעדיפים שילכו להם.

"אתה חושב שהוא הלך להביא שוטר של ממש?
אני מפחד שזאת התביעה" אמר חמוצים.
"לא" ענה זנגביל שפתח את המעטפה "אלה המסים, אנחנו חייבים שלושים וארבעה שקלים ושלוש עשרה אגורות."

חמוצים כעת שומר יערות.

זנגביל מתגורר בשפנייה. אינני יודע במה הוא עוסק; הוא נראה בריא ונינוח.

כמובן נשארו עוד הרוכלים עם העגלות שלהם –
הקצב, מוכר הדגים וטימוטי האופה.
אבל הרי לא ניתן לחיות רק על עוגת שמרים
ולחמניות חמאה, אפילו אם הן טעימות כמו אלה
של טימוטי!

סגירת החנות גרמה לאי-נוחות רבה בכפר.
טביתה טוויטצ'יט העלתה מיד את
המחירים בשתי אגורות, ועדיין מסרבת למכור
בהקפה.

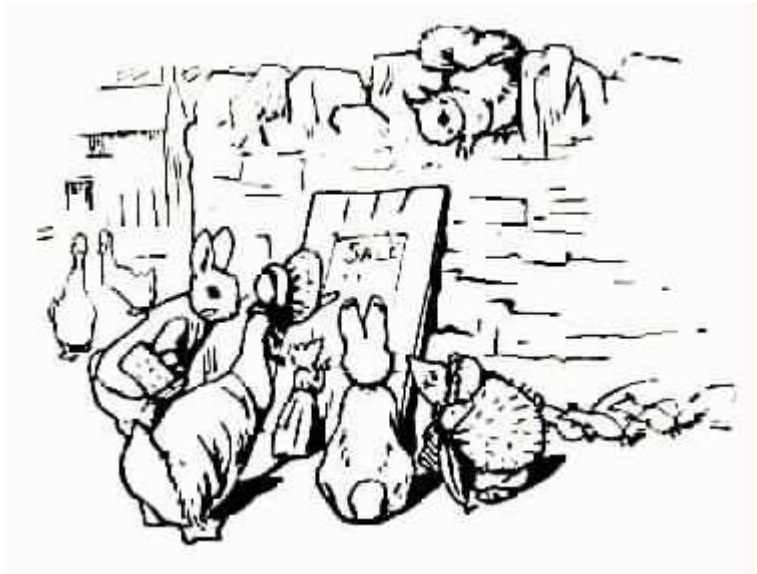
אחרי זמן מה מר ג'ון מרמוטה ובתו התחילו למכור סוכריות ונרות.

וחוץ מזה הנרות התנהגו בצורה מוזרה ביותר במזג האוויר החם בקיץ.

אבל הנרות שלהם היו גדולים מאוד. צריך היה חמישה עכברים כדי להרים נר אחד.

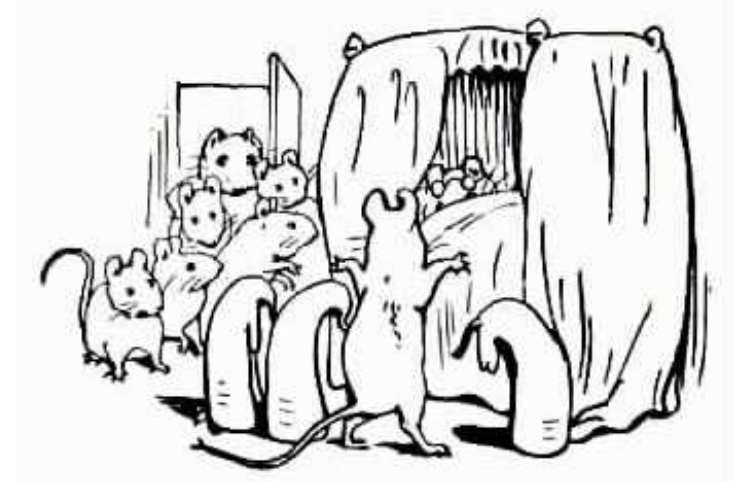

לכן כולם שמחו מאוד כאשר הגברת סלי פנני
התרנגולת פרסמה שהיא פותחת חנות.
"המכירה הגדולה של סלי! הזדמנויות של פנני!
המחירים באגורות! בואו לנסות! בואו לקנות!"

והעלמה מרמוטה לא הייתה מוכנה לקבל בחזרה
את בדלי הנרות.

וכשהתלוננו אצל מר ג'ון מרמוטה, הוא נהג
להישאר במיטה, ולא דיבר כלל, וזו דרך מוזרה
לנהל עסק.

והחנות שלה מלאה הזדמנויות.
יש בה תמיד דבר מה לכל אחד.

הפרסומת הייתה מרגשת ביותר. למחרת בא קהל רב לטכס הפתיחה. החנות הייתה מלאה לקוחות והמוני עכברים ישבו על פחיות העוגיות. סלי פנני התרנגולת התבלבלה קצת במתן העודף, וגם היא לא הייתה מוכנה למכור בהקפה. אבל חוץ מזה היא הייתה בסדר.

